



NORDISK



EVENTYR- SKAT



N. A.
A.

h1014

Fil Säster Anna
27/9. 1881 Alvare



10

NORDISK
EVENTYRSKAT.

MED SEX OG TREDIVE ILLUSTRATIONER.

CHRISTIANIA:
ALB. CAMMERMEYER.

INDHOLD.



1. PANDEKAGEN, efter P. CHR. ASBJØRNSEN.
 2. GUTTEN, SOM GIK TIL NORDENVINDEN PAA KRAV, ditto.
 3. VESLEFRIK MED FELEN, ditto.
 4. KEISERENS NYE KLÆDER, efter H. C. ANDERSEN.
 5. DEN STANDHAFTIGE TINSOLDAT, ditto.
 6. DEN LILLE PIGE MED SVOVLSTIKKERNE, ditto.



P A N D E K A G E N

DER var en Gang en Kone, som havde syv sultne Børn, og dem stegte hun Pandekage til; Raamelkskage var det, og den laa i Panden og æste saa tyk og god, at det var en Lyst at se paa den; og Børnene stod omkring, og Gamlefар sad og saa paa. "Aa, lad mig faa lidt Pandekage, Mor min, jeg er saa sulten," sagde det ene Barnet. "Aa kjære dig," sagde det andet. "Aa kjære, vene dig," sagde det tredie. "Aa kjære, vene, snille dig," sagde det fjerde. "Aa kjære, vakre, vene, snille dig," sagde det femte. "Aa kjære, vakre, vene, gode, snille dig," sagde det sjette. "Aa kjære, vakre, vene, gode, snille, söte dig," sagde det syvende, og saa bad de om Pandekage allesammen, det ene vandrere end det andet, for de vare saa sultne og saa snille. "Ja, Børnene mine, bi nu bare, til den vender sig," sagde hun—til jeg faar vendt den, skulde hun have sagt—"saa skal I faa Pandekage allesammen, deiligt Raamelkskage, se bare, hvor tyk og fornöiet den ligger der." Da Pandekagen hörte dette, blev den ræd, og ret som det var, saa vendte den sig af sig selv og vilde ud af Panden; men den faldt ned i den paa den anden Side igjen, og da den havde stegt sig lidt paa den ogsaa, saa den blev fastere i Fisken, sprat den ud paa Gulvet og trillede afsted som et Hjul ud igjennem Dören og bort efter Veien. Hei da!



Pandekagen.

Kjærringen efter med Panden i den ene Haand og Sleven i den anden, det forteste hun kunde, og Børnene efter hende igjen, og Gamlefар hinkede efter tilsidst. "Hei, vil du bie, knib den, tag den, hei da!" skreg de i Munden paa hverandre og skulde tage den paa Spranget og fange den igjen; men Pandekagen trillede og trillede, og ret som det var, var den saa langt undaf, at de ikke kunde se den, for Pandekagen var flinkere tilbens end allesammen. Da den havde trillet en Stund, saa mödte den en Mand. "God Dag, Pandekage," sagde Manden. "Gud signe, Mand Brand," sagde Pandekagen. "Kjære min Pandekage, tril ikke saa fort, men bi lidt og lad mig faa æde dig," sagde Manden. "Naar jeg har gaaet for Kone Krone, Gamlefар'n og syv Skrigerbarn, saa kan jeg vel gaa for dig, Mand Brand," sagde Pandekagen, og trillede og trillede, til den mödte en Höne. "God Dag, Pandekage," sagde Hönen. "God Dag, Höne Pöne," sagde Pandekagen. "Kjære min Pandekage, tril ikke saa fort, men bi lidt og lad mig faa æde dig," sagde Hönen. "Naar jeg har gaaet for Kone Krone og Gamlefар'n, syv Skrigerbarn og Mand Brand, saa kan jeg vel faa gaa for dig, Höne Pöne," sagde Pandekagen og trillede som et Hjul bortover Veien. Saa mödte den en Hane. "God Dag, Pandekage," sagde Hanen. "God Dag, Hane Pane," sagde Pandekagen. "Kjære min Pandekage, tril ikke saa fort, men bi lidt og lad mig faa æde dig," sagde Hanen. "Naar jeg har gaaet for Kone Krone, Gamlefар'n og syv Skrigerbarn, for Mand Brand og for Höne Pöne,

Pandekagen.

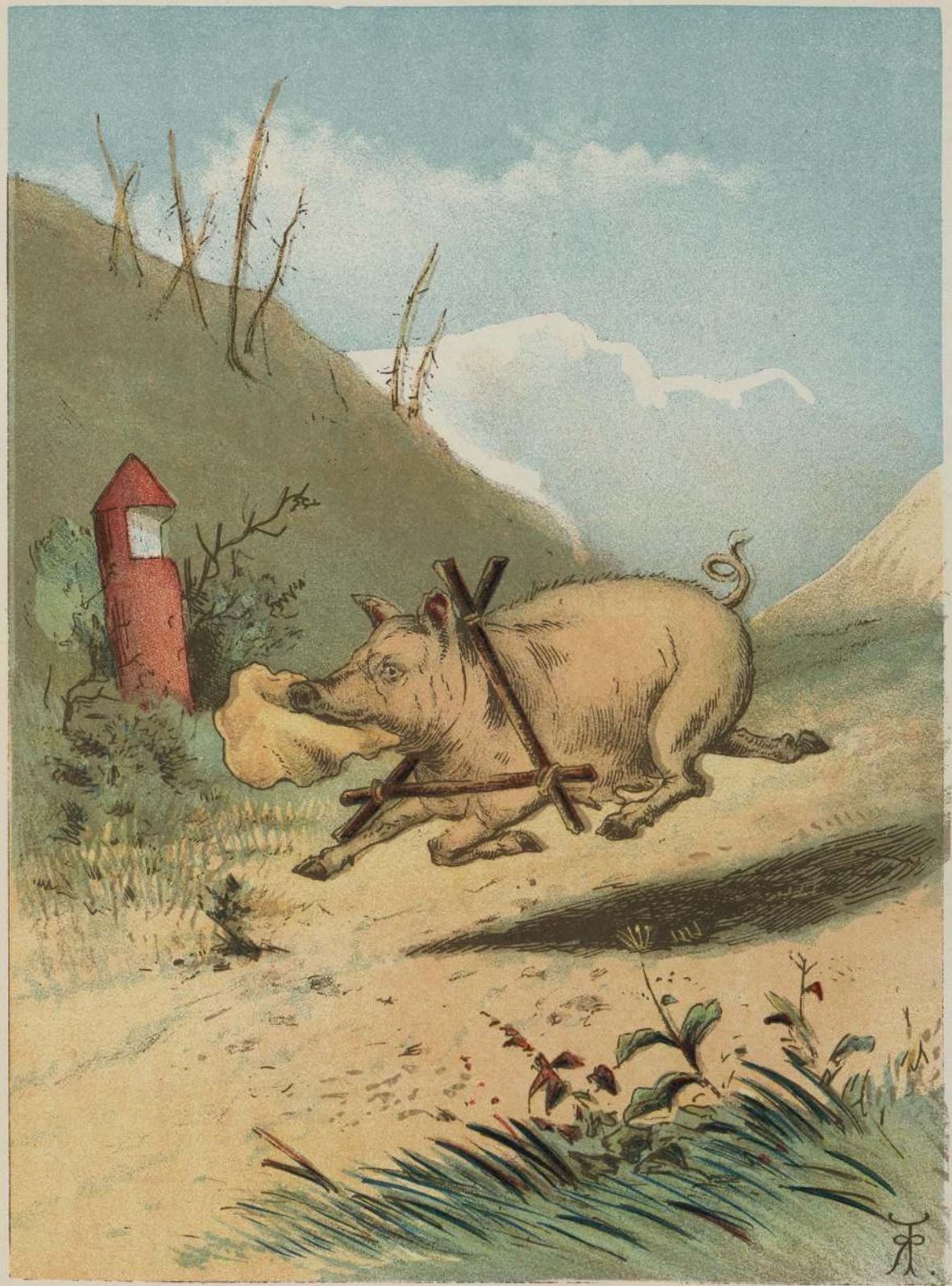
saa kan jeg vel faa gaa for dig, Hane Pane," sagde Pandekagen og begyndte at trille og trille, det fortteste den orkede. Da den havde trillet en lang Stund, saa mödte den en And. "God Dag, Pandekage," sagde Anden. "God Dag, Ande Vande," sagde Pandekagen. "Kjære min Pandekage, tril ikke saa fort, men bi lidt og lad mig faa æde dig," sagde Anden. "Naar jeg har gaaet for Kone Krone, Gamlefар'n og syv Skrigerbarn, for Mand Brand, Höne Pöne og for Hane Pane, saa kan jeg vel faa gaa for dig, Ande Vande," sagde Pandekagen, og til at trille og trille det fortteste den orkede. Da den havde trillet en lang, lang Stund, mödte den en Gaas. "God Dag, Pandekage," sagde Gaasen. "God Dag, Gaase Vaase," sagde Pandekagen. "Kjære min Pandekage, tril ikke saa fort, men bi lidt og lad mig faa æde dig," sagde Gaasen. "Naar jeg har gaaet for Kone Krone, Gamlefар'n og syv Skrigerbarn, for Mand Brand, Höne Pöne, Hane Pane og for Ande Vande, saa kan jeg vel faa gaa for dig, Gaase Vaase," sagde Pandekagen og trillede afsted igjen. Da den saa havde trillet en lang, lang Stund igjen, saa mödte den en Gasse. "God Dag, Pandekage," sagde Gassen. "God Dag, Gasse Vasse," sagde Pandekagen. "Kjære min Pandekage, tril ikke saa fort, men bi lidt og lad mig faa æde dig," sagde Gassen. "Naar jeg har gaaet for Kone Krone, Gamlefар'n og syv Skrigerbarn, for Mand Brand, for Höne Pöne, Hane Pane, Ande Vande og for Gaase Vaase, saa kan jeg vel faa gaa for dig, Gasse Vasse," sagde Pandekagen og tog paa at trille og trille, det fortteste den orkede. Da den havde trillet en lang, lang





Pandekagen.

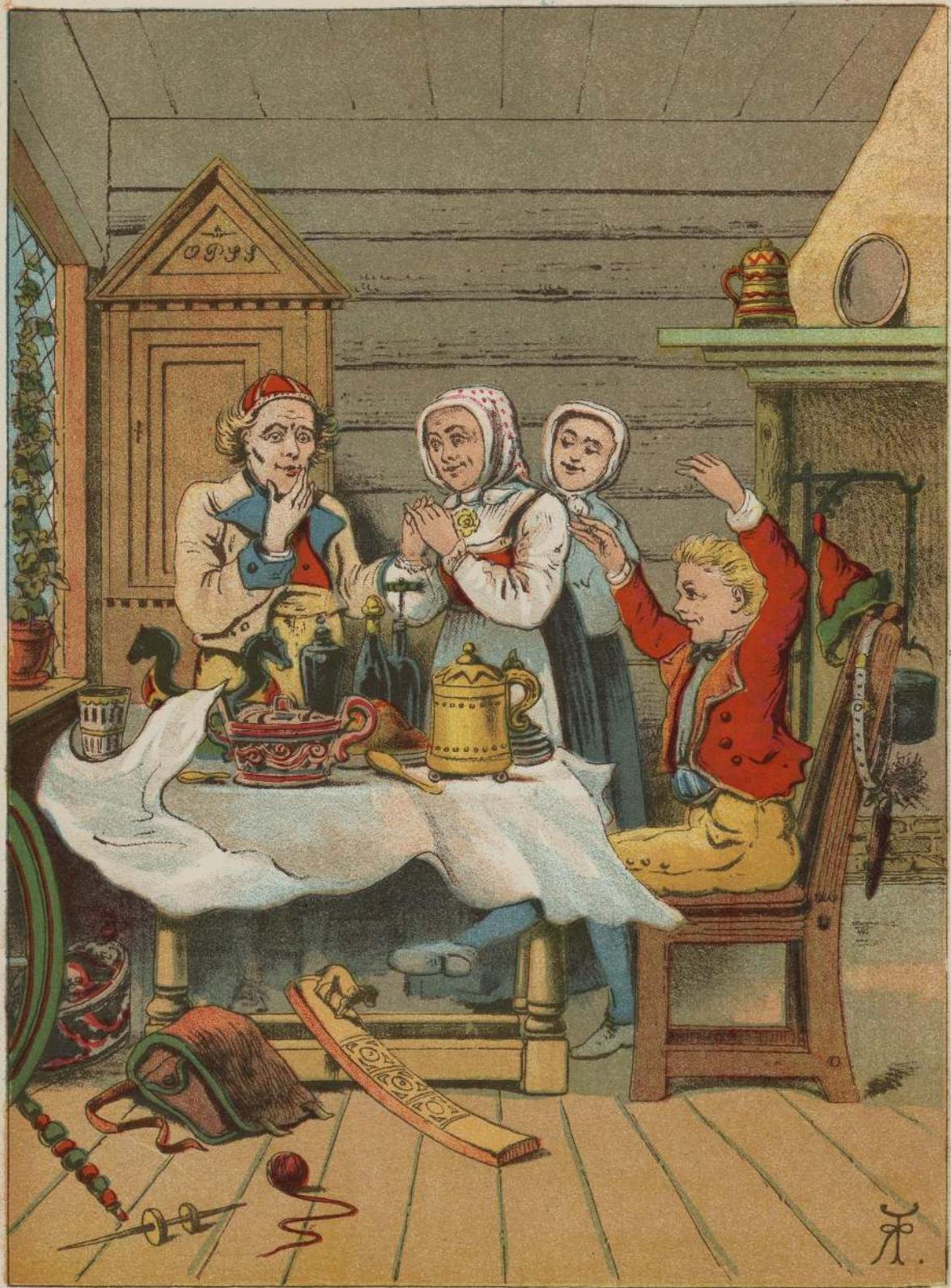
Stund, saa mødte den en Gris. "God Dag, Pandekage," sagde Grisen. "God Dag, Gylte Grisesylte," sagde Pandekagen og begyndte at trille og trille, det forteste den orkede. "Nei, bi lidt," sagde Grisen, "du trænger ikke til at braaflyve saa, vi to kan da gaa i Mag og slaa Fölge over Skogen, for det skal ikke være rigtig trygt der," sagde den. Det syntes Pandekagen, der kunde være noget i, og saa gjorde de saa; men da de havde gaaet en Stund, kom de til en Bæk. Grisen flød paa Flæsket, det var ingen Sag for ham; men Pandekagen kunde ikke komme over. "Sæt dig paa Trynet mit," sagde Grisen, "saa skal jeg fragte dig over," sagde han. Pandekagen gjorde saa. "Nöf, kof!" sagde Grisen og tog Pandekagen i een Jafs, og da Pandekagen ikke kom længer, er ikke Ræglen længer heller.





OM GUTTEN, SOM GIK TIL NORDENVINDEN, OG KRÆVEDE MELET IGJEN

DER var engang en gammel Kone, som havde en Søn, og da hun var meget ussel og skrøbelig, saa skulde Gutten, Sønnen hendes, gaa paa Stabburet for hende efter Grödmel til Middags. Men da han steg ud paa Stabburstrappen, saa kom Nordenvinden fygende, tog Melet fra ham og foer gjennem Veiret med det. Gutten gik paa Stabburet efter mere, men da han steg ud paa Trappen, kom Nordenvinden fygende igjen og tog Melet fra ham, og saaledes gik det ogsaa den tredie Gang. Dette blev Gutten harm for, og han syntes, at det var urimeligt, at Nordenvinden skulde fare saaledes frem, og saa tænkte han, han fik lede ham op og kræve Melet tilbage. Han lagde da afsted, men Veien var lang, og han gik og han gik, og saa kom han endelig til Nordenvinden. "God Dag," sagde Gutten, "og Tak for Sidst." "God Dag," svarede Nordenvinden—han var grov i Maal—“og selv Tak for Sidst. Hvad vil du?” sagde han. "Aa," sagde Gutten, "jeg vil nok bede dig, om du vil være saa god at lade mig faa igjen det Melet, du tog fra mig paa Stabburstrappen; for Lidet har vi, og naar du skal fare saaledes og tage det Gran, vi har, saa bliver det ikke andet end Svelthjel." "Jeg har ikke noget Mel," sagde Nordenvindaen,



Om Gutten, som gik til Nordenwinden, og krævede Melet igjen.

“ men siden du er saa nödig, skal du faa en Dug, som skaffer dig alt hvad du kan ønske, naar du bare siger: “ Dug, bred dig ud og dæk op med alle Slags kostelige Retter! ” Det var Gutten vel fornöiet med. Men da Veien var saa lang, at han ikke kunde naa hjem om Dagen, gik han ind til en Gjæstgiver paa Veien, og da de, som vare der, skulde til at spise til Aftens, lagde han Dugen paa et Bord, som stod i Krogen, og sagde: “ Dug, bred dig ud og dæk op med alle Slags kostelige Retter! ” Aldrig før havde han sagt det, saa gjorde Dugen det, og Alle syntes, det var en herlig Ting; men ingen likte det bedre end Gjæstgiverkonen. Det var ikke stor Byrde med Stegning og Kogning, med Dugning og Dækning, med Henting og Fremsætting paa det Bordet, tænkte hun. Da det derfor led ud paa Natten, saa Allesov, tog hun Guttens Dug og lagde en anden i Steden, som var akkurat ligedan som den, han havde faaet af Nordenwinden, men som ikke kunde dække op med Havrelefse engang. Da Gutten vaagnede, tog han Dugen sin og gik afsted med, og den Dagen kom han hjem til Moderen. “ Nu,” sagde han, “ har jeg været hos Nordenwinden, det var en skikkelig Mand, for han gav mig denne Dugen, og naar jeg bare siger til den: Dug, bred dig ud og dæk op med alle Slags kostelige Retter! saa faar jeg al den Mad, jeg kan ønske mig.” “ Ja, det ved jeg vist,” sagde Moderen, “ men jeg tror det ikke, förend jeg ser det.” Gutten skyndte sig, satte frem et Bord, lagde Dugen paa det og sagde: “ Dug, bred dig ud og dæk op med alle





Ф

Om Gutten, som gik til Nordenvinden, og krævede Melet igjen.

Slags kostelige Retter!" men Dugen dækkede ikke op med en Bid Fladbrød engang. "Der bli'r ikke anden Raad, end jeg faar gaa til Nordenvinden igjen da," sagde Gutten, og lagde afsted. Ud paa Eftermiddagen kom han did, hvor Nordenvinden boede. "God Kveld," sagde Gutten. "God Kveld," sagde Nordenvinden. "Jeg vil nok have Ret for Melet, du tog fra mig," sagde Gutten, "for den Dugen jeg fik, duede ikke meget." "Jeg har ikke noget Mel," sagde Nordenvinden, "men der har du en Buk, som gjør bare Gulddukater, bare du siger: Min Buk, gjör Penge!" Den syntes Gutten godt om; men da det var saa langt hjem, at han ikke kunde række did den Dag, saa tog han igjen Nattekvarter hos Gjæstgiveren. För han forlangte noget, prövede han Bukken, for han vilde se, om det ogsaa var sandt, hvad Nordenvinden havde sagt, og det var rigtigt nok; men da Gjæstgiveren saa dette, syntes han, det var en gild Buk, og da Gutten vel var falden i Sövn, saa tog han en anden, som ikke gjorde Gulddukater, og satte i Steden. Morgenen efter gik Gutten afsted, og da han kom hjem til sin Moder, sagde han: "Nordenvinden er en snil Mand alligevel; nu gav han mig en Buk, som kan gjøre Gulddukater, bare jeg siger: Min Buk, gjör Penge!" "Det ved jeg vist," sagde Moderen, "det er ikke andet end Snak, og jeg tror det ikke, för jeg ser det. "Min Buk, gjör Penge!" sagde Gutten; men det blev ikke Penge, det Bukken gjorde. Han gik da igjen til Nordenvinden og sagde at Bukken ikke duede noget, og at han vilde have Ret for Melet.



Om Gutten, som gik til Nordenwinden, og krævede Melet igjen.

“ Ja, nu har jeg ikke noget andet at give dig,” sagde Nordenwinden, “ end den gamle Kjæppen, som staar borte i Krogen ; men den er slig, at naar du siger : Min Kjæp, slaa paa ! saa slaar den, lige til du siger : Min Kjæp, stille ! ” Da Veien igjen var lang, saa gik Gutten ogsaa ind til Gjæstgiveren den Kveld ; men da han kunde skjonne, hvorledes det var gaaet med Dugen og Bukken, saa lagde han sig strax til at snorke paa Bænken, og lod som hansov. Gjæstgiveren, som ogsaa kunde skjonne, at Kjæppen duede til noget, ledte op en, som lignede den, og vilde sætte den i Steden, da han hørte, at Gutten snorkede ; men i det samme Gjæstgiveren skulde tage Stokken, raabte Gutten : “ Min Kjæp, slaa paa ! ” og Kjæppen til at banke Gjæstgiveren, saa at han hoppede baade over Borde og Bænke og raabte og skreg : “ Aa, Herregud ! aa Herregud ! lad Kjæppen være rolig, ellers slaar den mig ihjel ; du skal faa igjen baade Dugen og Bukken.” Da Gutten syntes, Gjæstgiveren havde faaet nok, sagde han : “ Min Kjæp, stille ! ” tog Dugen og puttede i Lommen og Kjæppen i Haanden, bandt en Snor om Hornene paa Bukken, og gik hjem med Alt. Det var god Ret for Melet !

~ K . F . S . H . ~



VESLEFRIK MED FELEN.

DER var en Gang en Husmand, som havde en eneste Søn, og denne Gutten var skrøbelig og havde maadelig Helse, saa han ikke orkede at gaa paa Arbeide. Han hedte Frik, og lidenvorren var han ogsaa, saa kaldte de ham Veslefrik. Hjemme var der lidet baade at bide og brække, saa gik Far hans ud paa Bygden og vilde fæste ham bort til Jæter eller Visergut. Men der var ingen, som vilde have Gutten hans, for han kom til Lensmanden, han skulde tage ham, for han havde nylig jaget Visergutten sin, og der var ingen, som vilde til ham, for han havde Ord for at være en Skarv. Det var bedre noget end ikke noget, tænkte Husmanden, Maden fik han da, for hos Lensmanden skulde han tjene for Kosten; Lön og Klæder blev der ikke talt om. Men da Gutten havde været der i tre Aar, vilde han reise, og da gav Lensmanden ham hele Lönnen paa een Gang. Han skulde have en Skilling Aaret; "mindre kunde det ikke være," sagde Lensmanden; saa fik han tre Skilling i alt. Veslefrik syntes nok, det var store Penge, for han havde aldrig eiet saa meget; men han spurgte, om han ikke skulde have noget mere. "Du har faaet mere, end du skulde have," sagde Lensmanden. "Skal jeg ikke have noget til Klæder da," sagde Veslefrik. "Det jeg havde, da jeg kom hid, har jeg slidt



af mig, og jeg har ikke faaet noget igjen," og nu var han saa fillet, at Fillerne hang og slang om ham, sagde han. "Naar du har faaet det vi er forligte om, og tre Skilling til, saa har ikke jeg mere med dig," sagde Lensmanden. Men han skulde da faa Lov at gaa ud i Kjökkenet og faa lidt Mad i Nisteskræppen sin, og saa gik han paa Byveien og skulde kjöbe Klæder. Han var baade lystig og glad, for han havde aldrig seet en Skilling før, og ret som det var, saa kjendte han efter, om han havde dem alle tre. Da han havde gaaet langt og længer end langt, var han kommen ind i en trang Dal med höie Fjeld paa alle Kanter, saa han ikke syntes, der var nogen Vei til at komme frem; han tog til at undres, hvad der kunde være paa hin Side af disse Fjeldene, og hvorledes han skulde komme over dem. Men han maatte op, og saa steg han i Veien; han orkede lidet og maatte hvile stundomtil, og da regnede han efter, hvor mange Penge han havde. Da han kom op paa det höieste, var det ikke andet end en stor Mosefly; der satte han sig og skulde se, om han havde Skillingerne sine igjen, og før han vidste af det, kom der til ham en Fattigmand, og han var saa stor og lang, at Gutten satte i at skrige, da han rigtig fik se, hvor stor og lang han var. "Vær ikke ræd du," sagde Fattigmanden, "jeg gjör dig ikke noget, jeg beder bare om en Skilling i Guds Navn." "Gud bære mig," sagde Gutten, "jeg har bare tre Skilling, og dem skulde jeg til Byen og kjöbe Klæder for," sagde han. "Det er værre for mig end for dig," sagde Fattig-



—

manden ; " jeg har ingen Skilling, og jeg er endda mere fillet end du." " Ja, saa faar du faa den da," sagde Gutten. Da han havde gaaet en Stund, blev han træt og satte sig til at hvile igjen. Da han saa op, saa var der en Fattigmand der igjen, men han var endda større og styggere end den første, og da Gutten rigtig fik se, hvor stor og styg og lang han var, satte han i at skrige. " Vær ikke ræd for mig, jeg gjør dig ikke noget, jeg beder bare om en Skilling i Guds Navn," sagde Fattigmanden. " Gud bære mig saasandt," sagde Gutten ; " jeg har bare to Skilling, og dem skal jeg til Byen og kjøbe Klæder for, havde jeg mødt dig før, saa —." " Det er værre for mig end for dig," sagde Fattigmanden ; " jeg har ingen Skilling og større Krop og mindre Klæder." " Ja, saa faar du faa den da," sagde Gutten. Saa gik han en Stund igjen, til han blev træt, da satte han sig at hvile, og da han vel havde sat sig, kom der til ham en Fattigmand igjen ; men han var saa stor og styg og lang, at Gutten saa opefter og opefter, til han saa lige til Himmels, og da han rigtig fik se, hvor stor og styg og fillet han var, satte han i at skrige. " Vær ikke ræd for mig du, Gutten min," sagde han ; " jeg gjør dig ikke noget, for jeg er bare en Fattigmand, som beder om en Skilling i Guds Navn." " Gud bære mig saasandt," sagde Veslefrik, " jeg har bare een Skilling igjen, og den skal jeg til Byen og kjøbe Klæder for ; havde jeg mødt dig før, saa —." " Ja, jeg har ingen Skilling jeg, og større Krop og mindre Klæder, saa det er værre for mig end for dig," sagde Fattigmanden. Saa fik han faa



Veslefrik med Felen.

Skillingen da, sagde Veslefrik, der var ingen Raad for det ; for saa havde hver sin, og han havde ingen. "Ja, siden du har sligt et godt Hjertelag, at du har givet bort alt det du eiede," sagde Fattigmanden, "saa skal jeg give dig et Önske for hver Skilling ;" det var den samme Fattigmanden, som havde faaet dem alle tre ; han havde bare skabt sig om for hver Gang, saa Gutten ikke kunde kjende ham igjen. "Jeg har altid havt saadan Hug til at höre Felen laate og se, at Folk var saa lystige og glade, at de dansede," sagde Gutten "saa faar jeg önske hvad jeg vil, saa vil jeg önske mig en Fele som er slig, at alt som har Liv, maa danse efter den," sagde han. "Det skulde han faa, men det var et skröbeligt Önske," sagde Fattigmanden ; "du faar önske bedre for de andre Skillingerne." "Jeg har altid havt saadan Hug til at jagte og skyde," sagde Veslefrik, "saa faar jeg önske hvad jeg vil, saa vil jeg önske mig en Bösse, som er slig, at jeg træffer alt det jeg sigter efter, om det var aldrig saa langt borte." "Det skulde han faa, men det var et skröbeligt Önske," sagde Fattigmanden ; "du faar önske bedre for den sidste Skillingen." "Jeg har altid havt Hug til at være i Lag med Folk, som var snilde og godhjertede," sagde Veslefrik, "saa fik jeg det som jeg ønsker, vilde jeg have det saa, at ingen kan nægte mig det förste, jeg beder om." "Det Önsket var ikke saa skröbeligt," sagde Fattigmanden, og saa strög han bort imellem Haugene, saa han ikke saa ham mere, og Gutten lagde sig til at sove, og næste Dagen kom han ned af Fjeldet med Felen og Bössen sin. Först gik han til Landhandleren

og bad om Klæder, og paa en Bondegaard bad han om Hest, og paa en anden bad han om Slæde, og ensteds bad han om Finmut, og der var ikke Nei at faa for ham ; om det var aldrig saa store Gniere, maatte de give ham det, han bad om. Tilsidst reiste han gjennem Bygden som en staselig Storkarl og havde baade Hest og Slæde. Da han havde reist et Stykke, mödte han Lensmanden, som han havde tjent hos. "God Dag, Husbond," sagde Veslefrik med Felen, han standsede og hilste. "God Dag," sagde Lensmanden ; "har jeg været din Husbond?" spurgte han. "Ja, kommer du ikke i Hug det, at jeg tjente hos dig i tre Aar for tre Skilling?" sagde Veslefrik. "Gud bevares, hvor du er kommen dig i en Hast da," sagde Lensinanden. "Hvorledes har det gaaet til, at du er bleven saadan Storkar?" "Aa, det var nu saa det," sagde Veslen. "Er du saa vellystig, at du farer med Fele ogsaa?" sagde Lensmanden. "Ja, jeg har altid havt Hug til at faa Folk til at danse," sagde Gutten, "men det gjæveste jeg har, er denne Bössen," sagde han ; "for det falder mest alt det jeg peger paa med den, om det er aldrig saa langt borte. Ser du den Skjæren, som sidder i Granen derborte," sagde Veslefrik. "Hvad sætter du, at jeg kniber den, her vi staar?" sagde han. Det vilde Lensmanden gjerne, om det skulde være, sætte Hest og Gaard og hundrede Daler paa, han ikke var god for ; men han skulde da sætte alle de Penge, han havde paa sig, og hente den skulde han, naar den faldt ; for han troede aldrig, det var muligt at række saa langt med nogen Bösse. Men med det samme det smald,



faldt Skjæren ned i et stort Klungrekjær, og Lensmanden strøg bort oppi Kjærret efter den, og han tog den op og viste Gutten den. Idetsamme satte Veslefrik til at stryge paa Felen, og Lensmanden til at danse, saa Tornene sled i ham, og Gutten spillede, og Lensmanden dansede og græd og bad for sig, til Fillerne fogg om ham, og han næsten ikke havde en Traad paa sig. "Ja, nu tænker jeg, du er saa fillet som jeg var, da jeg reiste af Tjenesten hos dig," sagde Gutten, "saa nu faar du slippe med det," men først maatte Lensmanden give ham det, han havde væddet paa, at han ikke skulde træffe Skjæren. Da Gutten kom til Byen, tog han ind paa et Værtshus; han spilte, og de som kom did, dansede, og han levede baade lystig og vel; det var ingen Sorg for ham, for ingen kunde sige Nei til det han bad om. Men som de stod i den bedste Legen, kom Vægterne og skulde trække Gutten paa Raadstuen, for Lensmanden havde klaget over ham og sagt, at han havde overfaldt ham og plyndret ham og næsten taget Livet af ham, og nu skulde han hænges; det var ikke at bede for. Men Veslefrik havde Raad for al Uraad han, og det var Felen. Han tog til at spille paa den, saa maatte Vægterne danse, til de laa der og gabede. Saa sendte de Soldater og Vagt i Veien, men det gik ikke bedre med dem end med Vægterne; da Veslefrik fik Felen frem, maatte de til at danse, saa længe han orkede at faa den til at laate, men de vare klare længe før. Tilsidst saa lurede de sig paa ham og tog ham, imedens hansov om Natten, og da de havde faaet ham, blev han dømt til, at han



Veslefrik med Felen.

skulde hænges strax, og det bar afsted til Galgen med det samme. Der stimlede sammen en Mængde Folk, som skulde se dette Vidunder, og Lensmanden var ogsaa med, og han var saa sjæleglad, fordi han skulde faa Ret for Pengene og Skindet sit, og faa se, at de hængte ham ; men det gik ikke fort, for Veslefrik var skrøbelig til at gaa og skrøbeligere gjorde han sig ; Felen og Bössen drog han ogsaa med sig ; der var ingen god for at faa fra ham dem, og da han kom til Galgen og skulde klyve oppaa Stigen, hvilte han for hvert Trin ; paa det øverste satte han sig og spurgte, om de kunde nægte ham et Önske, om han ikke kunde faa Lov til en Ting ; han havde saadan Lyst til at laate en Laat og lege en Leg paa Felen sin, før de hængte ham. "Nei, det var baade Synd og Skam at nægte ham det," sagde de ; der var ikke Nei til det, han bad om. Men Lensmanden bad for Guds Skyld, at de ikke skulde lade ham faa Lov til at klunke paa en Streng, ellers var det ude med dem allesammen, og skulde Gutten have Lov til at spille, maatte de binde ham til den Birken, som stod der. Veslefrik var ikke længe om at faa Felen til at laate, og alle de, som var der, til at danse, baade de som gik paa To og Fire, baade Provst og Præst og Skriver og Fut og Lensmand og Mestermand og Bikkjer og Svin ; de dansede og lo og skreg om hverandre ; somme dansede, til de laa som döde ; nogle dansede, til de faldt i Svime ; galt gik det med dem alle ; men værst gik det med Lensmanden, for han stod gjordet til Birken og dansede og skurede store Stykker af Ryggen sin paa



W

Veslefrik med Felen.

den. Der var ikke nogen, som tænkte paa at gjøre noget med Veslefrik, og han fik gaa med Bössen og Felen sin, som han vilde, og han levede vel alle sine Dage, for der var ingen, som kunde sige Nei til det förste han bad om.



KEISERENS NYE KLÆDER.

FOR mange Aar siden levede en Keiser, som holdt saa uhyre meget af smukke, nye Klæder, at han gav alle sine Penge ud for ret at blive pyntet. Han brød sig ikke om sine Soldater, brød sig ei om Komedie eller om at kjøre i Skoven, uden alene for at vise sine nye Klæder. Han havde en Kjole for hver Time paa Dagen, og ligesom man siger om en Konge, han er i Raadet, saa sagde man altid her: "Keiseren er i Klædeskabet!" —

I den store Stad, hvor han boede, gik det meget fornöieligt til, hver Dag kom der mange Fremmede, een Dag kom der to Bedragere; de gave sig ud for at være Vævere og sagde, at de forstode at væve det deiligste Töi, man kunde tænke sig. Ikke alene Farverne og Mönsteret var noget usædvanligt smukt, men de Klæder, som blev syede af Töiet, havde den forunderlige Egenskab, at de blev usynlige for ethvert Menneske, som ikke duede i sit Embede, eller ogsaa var utiladelig dum.

"Det var jo nogle deilige Klæder," tænkte Keiseren; "ved at have dem paa, kunde jeg komme efter, hvilke Mænd i mit Rige der ikke due til det Embede, de have; jeg kan kjende de Klog fra de Dumme! ja det Töi maa strax væves til mig!" og han gave de to Bedragere mange Penge paa Haanden, for at de skulde begynde paa deres Arbeide.

De satte ogsaa to Væverstole op, lode som om de arbeidede, men de havde ikke det Mindste paa Væven. Rask væk forlangte de den fineste Silke, og det prægtigste Guld; det puttede de i deres egen



Keiserens nye Klæder.

Pose og arbeidede med de tomme Væve, og det til langt ud paa Natten.

“ Nu gad jeg dog nok vide, hvor vidt de ere med Töiet ! ” tænkte Keiseren, men han var ordenligt lidt underlig om Hjertet ved at tænke paa, at Den, som var dum, eller slet passede til sit Embede, ikke kunde see det ; nu troede han nok, at han ikke behövede at være bange for sig selv, men han vilde dog sende Nogen først for at see, hvorledes det stod sig. Alle Mennesker i hele Byen vidste, hvilken forunderlig Kraft Töiet havde, og Alle vare begjerlige efter at see, hvor daarlig eller dum hans Nabo var.

“ Jeg vil sende min gamle, ærlige Minister hen til Væverne ! ” tænkte Keiseren, “ han kan bedst see, hvorledes Töiet tager sig ud, for han har Forstand, og Ingen passer sit Embede bedre end han ! ”—

Nu gik den gamle, skikkelige Minister ind i Salen, hvor de to Bedragere sad og arbeidede med de tomme Væve. “ Gud bevar’ os ! ” tænkte den gamle Minister og spiledে Öinene op, “ jeg kan jo ikke see Noget ! ” Men det sagde han ikke.

Begge Bedragerne bad ham være saa god at træde nærmere og spurgte, om det ikke var et smukt Mönster og deilige Farver. Saa pegede de paa den tomme Væv, og den stakkels gamle Minister blev ved at spile Öinene op, men han kunde ikke see Noget, for der var ingen Ting. “ Herre Gud ! ” tænkte han, “ skulde jeg være dum ? Det har jeg aldrig troet, og det maa ingen Mennesker vide ! skulde jeg ikke due til mit Embede ? Nei det gaaer ikke an, at jeg fortæller, jeg ikke kan see Töiet ! ”

“ Naa, De siger ikke Noget om det ! ” sagde den Ene, som vævede.



“O det er nydeligt! ganske allerkjærreste!” sagde den gamle Minister og saae igjennem sine Briller, “dette Mönster og disse Farver!—ja, jeg skal sige Keiseren, at det behager mig særdeles!”

“Naa det fornöier os!” sagde begge Væverne, og nu nævnede de Farverne ved Navn og det selsomme Mönster. Den gamle Minister hørte godt efter, for at han kunde sige det Samme, naar han kom hjem til Keiseren, og det gjorde han.

Nu forlange Bedragerne flere Penge, mere Silke og Guld, det skulde de bruge til Vævning. De stak Aft i deres egne Lommer, paa Væven kom ikke en Trevl, men de blev ved, som før, at væve paa den tomme Væv.

Keiseren sendte snart igjen en anden skikkelig Embedsmand hen for at see, hvorledes det gik med Vævningen, og om Töiet snart var færdigt. Det gik ham ligesom Ministeren, han saae og saae, men da der ikke var Noget uden de tomme Væve, kunde han ingen Ting see.

“Ja, er det ikke et smukt Stykke Töi!” sagde begge Bedragerne og viste og forklarede det deilige Mönster, som der slet ikke var.

“Dum er jeg ikke!” tænkte Manden, “det er altsaa mit gode Embede, jeg ikke duer til? Det var löierligt nok! men det maa man ikke lade sig mærke med!” og saa roste han Töiet, han ikke saae, og forsikkrede dem sin Glæde over de kjonne Couleurer og det deilige Mönster. “Ja det er ganske allerkjærreste!” sagde han til Keiseren.

Alle Mennesker i Byen talte om det prægtige Töi.

Nu vilde da Keiseren selv see det, medens det endnu var paa Væven. Med en heel Skare af udsögte Mænd, mellem hvilke de to gamle, skikkelige Embedsmænd vare, som før havde været der, gik

Keiserens nye Klæder.

han hen til begge de listige Bedragere, der nu vævede af alle Kræfter, men uden Trevl og Traad.

“Ja er det ikke magnifique!” sagde begge de skikkelige Embedsmænd. “Vil Deres Majestæt see, hvilket Mönster, hvilke Farver!” og saa pegede de paa den tomme Væv, thi de troede, de Andre vistnok kunde see Töiet.

“Hvad for Noget!” tænkte Keiseren, “jeg seer ingen Ting! det er jo forfærdeligt! er jeg dum? Duer jeg ikke til at være Keiser? Det var det Skrækkeligste, som kunde arrivere mig!” “O, det er meget smukt!” sagde Keiseren, “det har mit allerhøieste Bifald!” og han nikkede tilfreds og betragtede den tomme Væv; han vilde ikke sige, at han ingen Ting kunde see. Hele Fölget, han havde med sig, saae og saae, men fik ikke Mere ud af det, end alle de Andre, men de sagde ligesom Keiseren: “o, det er meget smukt!” og de raadede ham at tage i Klæder dette nye, prægtige Töi förste Gang, ved den store Procession, som forestod. “Det er magnifique! nyssligt, excellent!” gik det fra Mund til Mund, og de vare Allesammen saa underligt fornöiede dermed. Keiseren gav hver af Bedragerne et Ridderkors til at hænge i Knaphullet og Titel af Vævejunkere.

Hele Natten før den Formiddag, Processionen skulde være, sad Bedragerne oppe og havde over sexten Lys tændte. Folk kunde see, de havde travlt med at faae Keiserens nye Klæder færdige. De lode, som om de toge Töiet af Væven, de klippede i Luften med store Saxe, de syede med Syenaal uden Traad og sagde tilsidst: “see nu er Klæderne færdige!”

Keiseren, med sine fornemste Cavalerer, kom selv derhen, og begge Bedragerne løftede den ene Arm i Veiret, ligesom om de



holdt Noget, og sagde : " see her er Beenklæderne ! her er Kjolen ! her Kappen !" og saaledes videre fort. " Det er saa let, som Spindelvæv ! man skulde troe, man havde ingen Ting paa Kroppen, men det er just Dyden ved det ! "

" Ja !" sagde alle Cavalererne, men de kunde ingen Ting see, for der var ikke Noget.

" Vil nu Deres keiserlige Majestæt allernaadigst behage at tage Deres Klæder af !" sagde Bedragerne, " saa skal vi give Dem de nye paa, her henne foran det store Speil ! "

Keiseren lagde alle sine Klæder, og Bedragerne bare sig ad, ligesom om de gave ham hvert Stykke af de nye, der skulde være syede, og de toge ham om Livet, og de ligesom bandt Noget fast, det var Slæbet, og Keiseren vendte og dreiede sig for Speilet.

" Gud hvor det klæder godt ! hvor det sidder deiligt !" sagde de Allesammen. " Hvilket Mönster ! hvilke Farver ! det er en kostbar Dragt ! "

" Udenfor staae de med Thronhimlen, som skal bæres over Deres Majestæt i Processionen !" sagde Overceremoniemesteren.

" Ja jeg er jo i Stand !" sagde Keiseren. " Sidder det ikke godt ? " Og saa vendte han sig nok en Gang for Speilet, for det skulde nu lade ligesom om han ret betragtede sin Stads.

Kammerherrerne, som skulde bære Slæbet, famlede med Hænderne hen ad Gulvet, ligesom om de toge Slæbet op ; de gik og holdt i Lufsten, de turde ikke lade sig mærke med, at de ingen Ting kunde see.

Og saa gik Keiseren i Processionen under den deilige Thron-himmel, og alle Mennesker paa Gaden og i Vinduerne sagde : " Gud hvor Keiserens nye Klæder ere mageløse ! hvilket deiligt Slæb han



Keiserens nye Klæder.

har paa Kjolen! hvor det sidder velsignet!” Ingen vilde lade sig mærke med, at han Intet saae, for saa havde han jo ikke duet i sit Embede, eller været meget dum. Ingen af Keiserens Klæder havde gjort saadan Lykke.

“ Men han har jo ikke Noget paa !” sagde et lille Barn. “ Herre Gud, hør den Uskyldiges Röst!” sagde Faderen; og den Ene hviskede til den Anden, hvad Barnet sagde.

“ Han har ikke Noget paa, er der et lille Barn, der siger, han har ikke Noget paa !”

“ Han har jo ikke Noget paa !” raabte tilsidst hele Folket. Og det kröb i Keiseren, thi han syntes, de havde Ret, men han tænkte som saa: “ nu maa jeg holde Processionen ud.” Og saa holdt han sig endnu stolttere, og Kammerherrerne gik og bar paa Slæbet, som der slet ikke var.





DEN STANDHAFTIGE TINSOLDAT.

DER var engang fem og tyve Tinsoldater, de vare Alle Brödre, thi de vare fødte af en gammel Tinskee. Geværet holdt de i Armen, Ansigtet satte de lige ud; rød og blaa, nok saa deiligt var Uniformen. Det Allerförste, de hörte i denne Verden, da Laaget blev taget af Æsken, hvori de laae, var det Ord: "Tinsoldater!" det raabte en lille Dreng og klappede i Hænderne; han havde faaet dem, fordi det var hans Födselsdag, og stillede dem nu op paa Bordet. Den ene Soldat lignede livagtig den anden, kun en eneste var lidt forskjellig; han havde eet Been, thi han var bleven stöbt sidst, og saa var der ikke Tin nok; dog stod han ligesaa fast paa sit ene, som de Andre paa deres to, og det er just ham som bliver mærkværdig.

Paa Bordet, hvor de bleve stillede op, stod meget andet Legetöi; men det, som faldt meest i Öinene, var et deiligt Slot af Papir. Gjennem de smaa Vinduer kunde man see lige ind i Salene. Udenfor stode smaa Træer, rundt om et lille Speil, der skulde see ud som en Sö; Svaner af Vox svømmede derpaa og speilede sig. Det var Altsammen nydeligt, men det Nydeligste blev dog en lille Jomfru, som stod midt i den aabne Slotsdör; hun var ogsaa klippet ud af Papir, men hun havde et Skjört paa af det klareste Linon og et lille smalt blaat Baand over Skulderen ligesom et Gevandt; midt i det sad en skinnende Paillette, ligesaa stor som hele hendes



Den standhaftige Tinsoldat.

Ansigt. Den lille Jomfru strakte begge sine Arme ud, for hun var en Dandserinde, og saa löftede hun sit ene Been saa höit i Veiret, at Tinsoldaten slet ikke kunde finde det og troede, at hun kun havde eet Been ligesom han.

“Det var en Kone for mig!” tænkte han; “men hun er meget fornem, hun boer i et Slot, jeg har kun en Æske, og den ere vi fem og tyve om, det er ikke et Sted for hende! dog jeg maa see at gjøre Bekjendtskab!” og saa lagde han sig saa lang han var bag en Snuustobaksdaase, der stod paa Bordet; der kunde han ret see paa den lille fine Dame, som blev ved at staae paa eet Been, uden at komme ud af Balancen.

Da det blev ud paa Aftenen, kom alle de andre Tinsoldater i deres Æske og Folkene i Huset gik til Sengs. Nu begyndte Legetoiet at lege, baade at komme Fremmede, føre Krig og holde Bal; Tinsoldaterne raslede i Æsken, for de vilde være med, men de kunde ikke faae Laaget af. Nöddeknekkeren slog Kolbytter, og Griflen gjorde Commerce paa Tavlen; det var et Spectakel, saa Canarifuglen vaagnede, og begyndte at snakke med og det paa Vers. De to Eneste, som ikke rörte sig af Stedet, var Tinsoldaten og den lille Dandserinde; hun holdt sig saa rank paa Taaspidsen og med begge Armene udad; han var ligesaa standhaftig paa sit ene Been, hans Öine kom ikke et Öieblik fra hende.

Nu slog Klokken Tolv, og kladsk, der sprang Laaget af Snuustobaksdaasen, men der var ingen Tobak i, nei, men en lille, sort Trold, det vaa saadan et Konststykke.



Den standhaftige Tinsoldat.

“Tinsoldat!” sagde Trolden, “vil Du holde dine Öine hos Dig selv!”

Men Tinsoldaten lod, som han ikke hörte det.

“Ja bi til i Morgen!” sagde Trolden.

Da det nu blev Morgen, og Börnene kom op, blev Tinsoldaten stillet hen i Vinduet, og enten det nu var Trolden eller Trækvind, lige med Eet flöi Vinduet op, og Soldaten gik ud paa Hovedet fra tredie Sal. Det var en skräckelig Fart, han vendte Benet lige i Veiret og blev staaende paa Kasketten med Bajonetten nede imellem Brostenene.

Tjenestepigen og den lille Dreng kom strax ned for at söge; men skjöndt de vare nær ved at træde paa ham, kunde de dog ikke see ham. Havde Tinsoldaten raabt: her er jeg! saa havde de nok fundet ham, men han fandt det ikke passende at skrige höit, da han var i Uniform.

Nu begyndte det at regne, den ene Draabe faldt tættere end den anden, det blev en ordenlig Skylle; da den var forbi, kom der to Gadedrenge.

“Sei Du!” sagde den Ene, “der ligger en Tinsoldat! han skal ud at seile!”

Og saa gjorde de en Baad af en Avis, satte Tinsoldaten midt i den, og nu seiledede han ned ad Rendestenen; begge Drengene løb ved Siden og klappede i Hænderne. Bevar os vel! hvilke Bölger der gik i den Rendesteen, og hvilken Ström der var; ja det havde da ogsaa skylregnet. Papirbaaden vippede op og ned, og imellem

Den standhaftige Tinsoldat.

saa dreiede den sig rundt, saa det dirrede i Tinsoldaten ; men han blev standhaftig, forandrede ikke en Mine, saae lige ud og holdt Geværet i Armen.

Lige med Eet drev Baaden ind under et langt Rendestees-Bræt ; der blev ligesaa mørkt, som om han var i sin Æske.

“ Hvor mon jeg nu kommer hen,” tænkte han, “ ja, ja, det er Troldens Skyld ! Ak, sad dog den lille Jomfru her i Baaden, saa maatte her gjerne være engang saa mørkt endnu ! ”

I det Samme kom der en stor Vandrotte, som boede under Rendestees-Brættet.

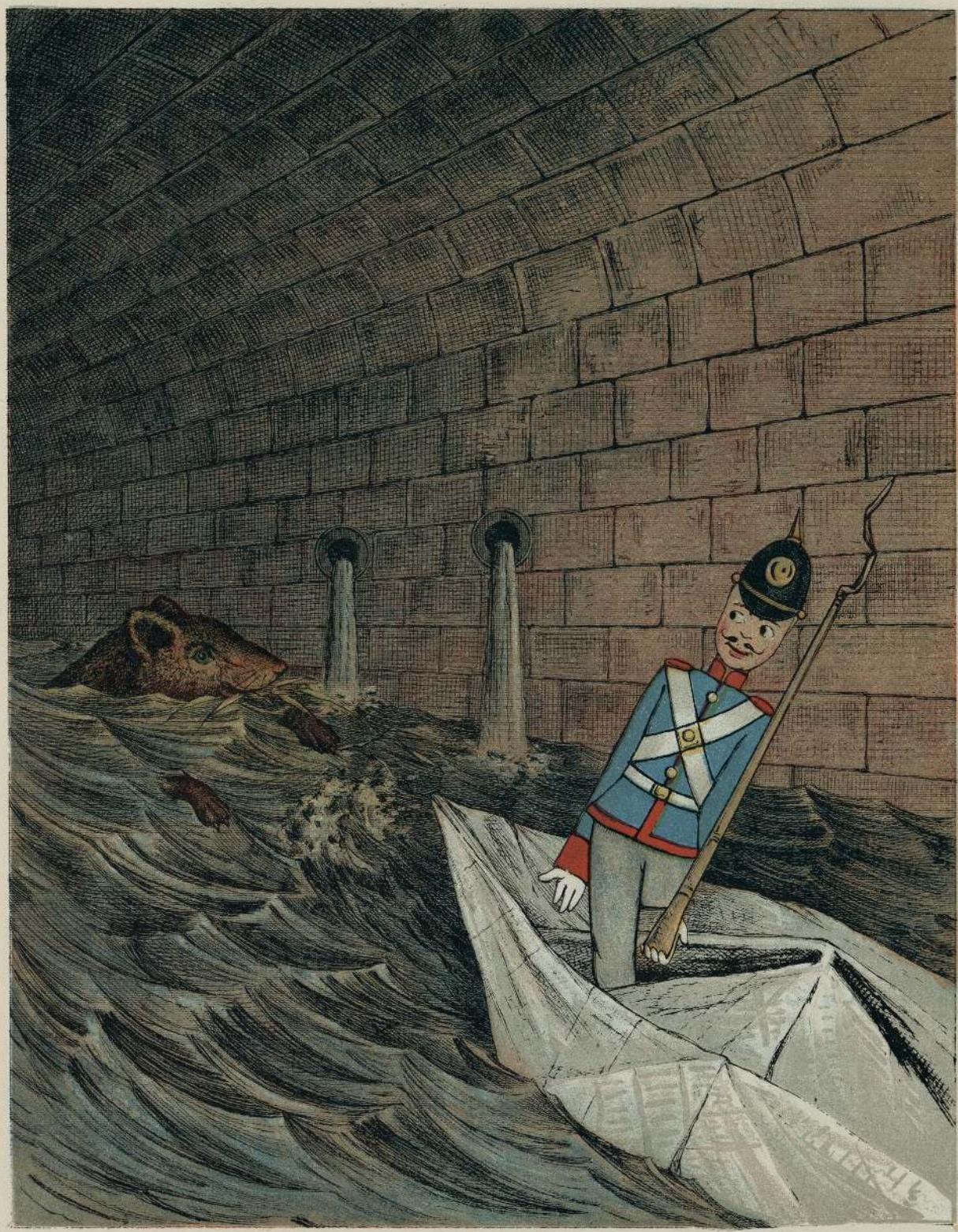
“ Har Du Pas ! ” spurgte Rotten. “ Hid med Passet ! ”

Men Tinsoldaten taug stille og holdt endnu fastere paa Geværet. Baaden foer afsted og Rotten bag efter. Hu ! hvor den skar Tænder og raabte til Pinde og Straae :

“ Stop ham ! stop ham ! han har ikke betalt Told ! han har ikke viist Pas ! ”

Men Strömmen blev stærkere og stærkere, Tinsoldaten kunde allerede öine den lyse Dag foran hvor Brættet slap, men han hörte ogsaa en brusende Lyd, der nok kunde gjøre en tapper Mand forskrækket ; tænk dog, Rendestenen styrtede, hvor Brættet endte, lige ud i en stor Canål, det vilde for ham være lige saa farligt, som for os at seile ned ad et stort Vandfald.

Nu var han allerede saa nær derved, at han ikke kunde standse. Baaden foer ud, den stakkels Tinsoldat holdt sig saa stiv, han kunde, Ingen skulde sige ham paa, at han blinkede med Öinene.



Den standhaftige Tinsoldat.

Baaden snurrede tre fire Gange rundt, og var fyldt med Vand lige til Randen, den maatte synke; Tinsoldaten stod i Vand til Halsen, og dybere og dybere sank Baaden; mere og mere løste Papiret sig op; nu gik Vandet over Soldatens Hoved,—da tænkte han paa den lille nydelige Dandserinde, som han aldrig mere skulde faae at see; og det klang for Tinsoldatens Öre:

“ Fare, Fare, Krigsmand!
Döden skal Du lide !”

Nu gik Papiret itu, og Tinsoldaten styrtede igjennem—men blev i det Samme slugt af en stor Fisk.

Nei, hvor der var mørkt derinde! der var endnu værre end under Rendesteens-Brættet, og saa var der saa snevert; men Tinsoldaten var standhaftig, og laae saa lang han var med Geværet i Armen.—

Fisken foer omkring, den gjorde de allerforfærdeligste Bevægelser; endelig blev den ganske stille, der foer som en Lynstraale gjennem den. Lyset skinnede ganske klart, og En raabte höit: “Tinsoldat!” Fisken var bleven fanget, bragt paa Torvet, solgt og kommen op i Kjökkenet, hvor Pigen skar den op med en stor Kniv. Hun tog med sine to Fingre Soldaten midt om Livet og bar ham ind i Stuen, hvor de Allesammen vilde see saadan en mærkværdig Mand, der havde reist om i Maven paa en Fisk; men Tinsoldaten var slet ikke stolt. De stillede ham op paa Bordet og der—nei, hvor det kan gaae underligt til i Verden! Tinsoldaten var i den selvsamme Stue, han havde været i før, han saae de selvsamme Börn, og Legetöiet stod paa Bordet; det deilige Slot med den nydelige

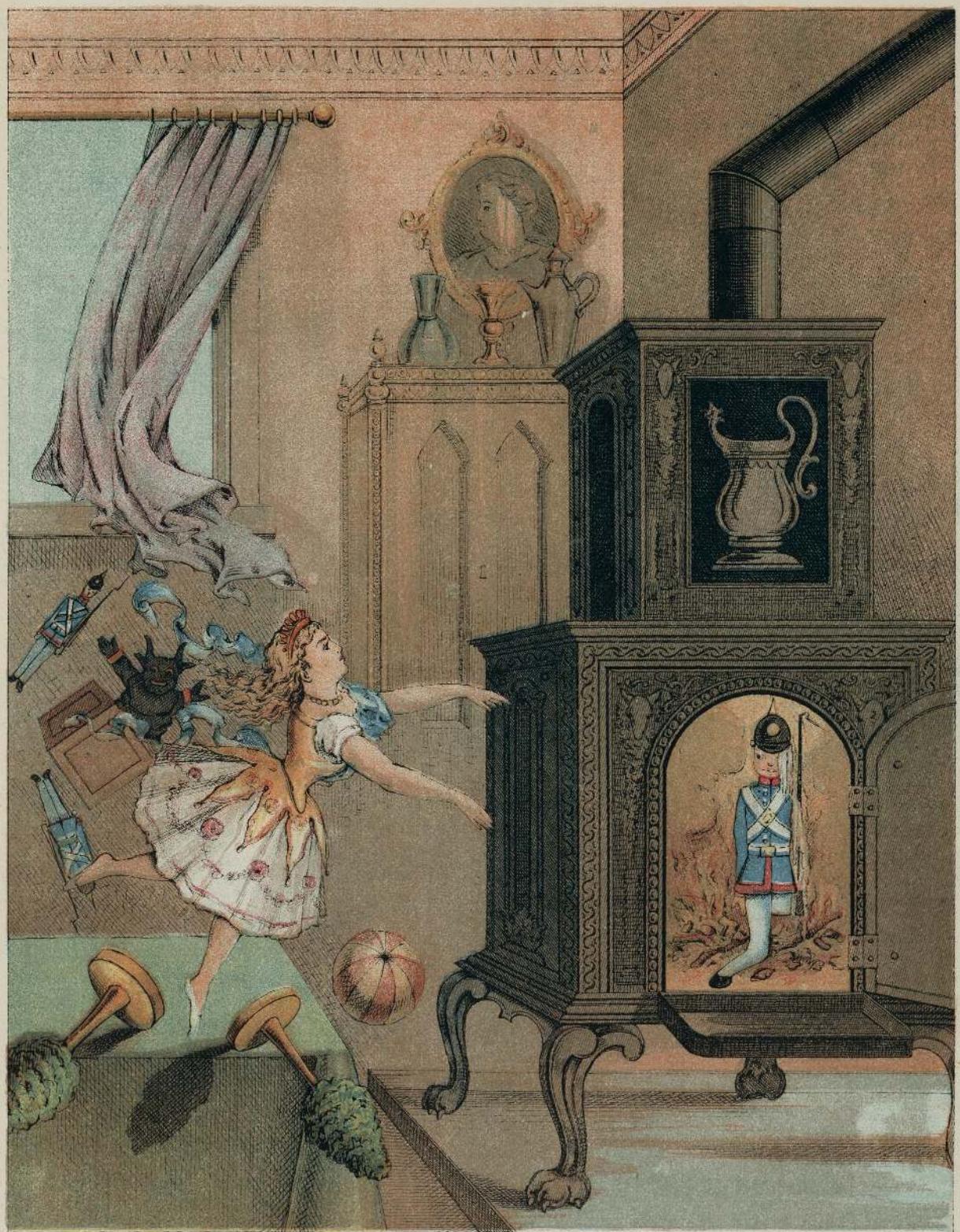


Den standhaftige Tinsoldat.

lille Dandserinde; hun holdt sig endnu paa det ene Been og havde det andet höit i Veiret, hun var ogsaa standhaftig; det rörte Tinsoldaten, han var færdig ved at græde Tin, men det passede sig ikke. Han saae paa hende, og hun saae paa ham, men de sagde ikke Noget.

I det Samme tog den ene af Smaadrengene og kastede Soldaten lige ind i Kakkelovnen, og han gav slet ingen Grund derfor; det var bestemt Trolden i Daasen, der var Skyld deri.

Tinsoldaten stod ganske belyst og følte en Hede, der var forfærdelig, men om det var af den virkelige Ild, eller af Kjærlighed, det vidste han ikke. Couleurerne vare reent gaaede af ham, om det var skeet paa Reisen eller det var af Sorg, kunde Ingen sige. Han saae paa den lille Jomfru, hun saae paa ham, og han følte han smelte, men endnu stod han standhaftig med Geværet i Armen. Da gik der en Dör op, Vinden tog i Dandserinden, og hun flöi som en Sylphide lige ind i Kakkelovnen til Tinsoldaten, blussede op i Lue og var borte; saa smelte Tinsoldaten til en Klat, og da Pigen Dagen efter tog Asken ud, fandt hun ham som et lille Tinhjerte; af Dandserinden derimod var der kun Pailletten, og den var brændt kulsort.





DEN LILLE PIGE MED SVOVLSTIKKERNE.

DET var saa grueligt koldt; det sneede og det begyndte at blive mørk Aften; det var ogsaa den sidste Aften i Aaret, Nytaarsaften. I denne Kulde og i dette Mørke gik paa Gaden en lille, fattig Pige med bart Hoved og nögne Födder; ja hun havde jo rigtignok havt Töfler paa, da hun kom hjemme fra; men hvad kunde det hjelpe! det var meget store Töfler, hendes Moder havde sidst brugt dem, saa store vare de, og dem tabte den Lille, da hun skyndte sig over Gaden, i det to Vogne foer saa grueligt stærkt forbi; den ene Töffel var ikke at finde, og den anden lüb en Dreng med; han sagde, at den kunde han bruge til Vugge, naar han selv fik Börn.

Der gik nu den lille Pige paa de nögne, smaa Födder, der vare røde og blaae af Kulde; i et gammelt Forklæde holdt hun en Mængde Svovlstikker og eet Bundt gik hun med i Haanden; Ingen havde den hele Dag kjøbt af hende; Ingen havde givet hende en lille Skilling; sulten og forfrossen gik hun og saae saa forkuet ud, den lille Stakkel! Sneefnuggene faldt i hendes lange, gule Haar, der kröllede saa smukt om Nakken, men den Stads tænkte hun rigtignok ikke paa. Ud fra alle Vinduer skinnede Lysene, og saa



Den lille Pige med Svovlstikkerne.

lugtede der i Gaden saa deiligt af Gaasesteg ; det var jo Nytaarsaften, ja det tænkte hun paa.

Henne i en Krog mellem to Huse, det ene gik lidt mere frem i Gaden end det andet, der satte hun sig og kröb sammen ; de smaa Been havde hun trukket op under sig, men hun frös endnu mere og hjem turde hun ikke gaae, hun havde jo ingen Svovlstikker solgt, ikke faaet en eneste Skilling, hendes Fader vilde slaae hende, og koldt var der ogsaa hjemme, de havde kun Taget lige over dem og der peb Vinden ind, skjöndt der var stoppet Straa og Klude i de störste Sprækker. Hendes smaa Hænder vare næsten ganske döde af Kulde. Ak ! en lille Svovlstikke kunde gjøre godt. Turde hun bare trække een ud af Bundtet, stryge den mod Væggen og varme Fingrene. Hun trak een ud, " ritch !" hvor spruddede den, hvor brændte den ! det var en varm, klar Lue, ligesom et lille Lys, da hun holdt Haanden om den ; det var et underligt Lys ; den lille Pige syntes hun sad foran en stor Jernkakkelovn med blanke Messingkugler og Messingtromle ; Ilden brændte saa velsignet, varmede saa godt ; nei hvad var det !—Den Lille strakte allerede Födderne ud for ogsaa at varme disse,—da slukkedes Flammen. Kakkelovnen forsvandt,—hun sad med en lille Stump af den udbrændte Svovlstikke i Haanden.

En ny blev ströget, den brændte, den lyste, og hvor Skinnet faldt





Den lille Pige med Svovlstikkerne.

paa Muren, blev denne gjennemsigtig, som et Flor ; hun saae lige ind i Stuen, hvor Bordet stod dækket med en skinnende hvid Dug, med fint Porcellain, og deiligt dampede den stegte Gaas, fyldt med Svedsker og Æbler; og hvad der endnu var prægtigere, Gaasen sprang fra Fadet, vraltede hen ad Gulvet med Gaffel og Kniv i Ryggen ; lige hen til den fattige Pige kom den ; da slukkedes Svovlstikken og der var kun den tykke, kolde Muur at see.

Hun tændte en ny. Da sad hun under det deiligste Juletræ ; det var endnu større og mere pyntet, end det hun igjennem Glasdören havde seet hos den rige Kjøbmand, nu sidste Juul ; tusinde Lys brændte paa de grønne Grene, og brogede Billeder, som de der pynte Boutikvinduerne, saae ned til hende. Den Lille strakte begge Hænder i Veiret—da slukkedes Svovlstikken ; de mange Julelys gik höiere og höiere, hun saae de vare nu de klare Stjerner, een af dem faldt og gjorde en lang Ildstribe paa Himlen.

“ Nu döer der Een ! ” sagde den Lille, for gamle Mormoer, som var den Eneste, der havde været god mod hende, men nu var død, havde sagt : Naar en Stjerne falder, gaaer der en Sjæl op til Gud.

Hun strög igjen mod Muren en Svovlstikke, den lyste rundt om, og i Glandsen stod den gamle Mormoer, saa klar, saa skinnende, saa mild og velsignet.

“ Mormoer ! ” raabte den Lille, “ o tag mig med ! jeg veed, Du er



Den lille Pige med Svovlstikkerne.

borte, naar Svovlstikken gaaer ud; borte ligesom den varme Kakkelovn, den deilige Gaasesteg og det store, velsignede Juletræ!" —og hun strög i Hast den hele Rest Svovlstikker, der var i Bundtet, hun vilde ret holde paa Mormoer; og Svovlstikkerne lyste med saadan en Glands, at det var klarere end ved den lyse Dag. Mormoer havde aldrig før været saa smuk, saa stor; hun løftede den lille Pige op paa sin Arm, og de flöi i Glands og Glæde, saa höit, saa höit; og der var ingen Kulde, ingen Hunger, ingen Angest,—de vare hos Gud.

Men i Krogen ved Huset sad i den kolde Morgenstund den lille Pige med de røde Kinder, med Smiil om Munden—død, frosset ihjel den sidste Aften i det gamle Aar. Nytaars Morgen gik op over det lille Liig, der sad med Svovlstikkerne, hvoraf et Knippe var næsten brændt. Hun har villet varme sig, sagde man; Ingen vidste, hvad Smukt hun havde seet, i hvilken Glands hun med gamle Mormoer var gaaet ind til Nytaars Glæde.

